

ת"פ 17396/02/17 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד אורי אלין

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 17396-02-17 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' אלין
תיק חיצוני: פמ"ח 3761/16

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מאשימה	פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד	
נאשם	אורי אלין
החלטה	

הבקשה וטיעוני הצדדים

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות וכן הפרעה לשוטר. כתב האישום מתאר אירוע במהלכו עוברי אורח סימנו לניידת שעברה במקום כי הנאשם שוכב במקום המיועד לחניית רכבים. כאשר ניגשה שוטרת אל הנאשם הוא קילל אותה. בהמשך, רכב שביקש להיכנס לחניה בה שכב הנאשם - צפר. בתגובה, קם הנאשם, דחף את השוטרת, פתח את דלת ניידת המשטרה ונכנס לתוכה. השוטרת ניסתה להוציאו מהניידת ולאזוק אותו, אך הנאשם דחף אותה והיא נפלה. בהמשך ניסו מספר שוטרים להשתלט על הנאשם, אך הוא השתולל ובעט בשוטרת בחזה. גם כאשר הגיע הנאשם לתחנת המשטרה המשיך להשתולל, צעק, קילל והפך ספסל מתכת. בהמשך, תקף שוטר נוסף אשר ביקש לאזוק אותו על מנת שיפסיק להשתולל.

2. טרם מתן תשובה לאישום הגיש הנאשם בקשה לביטול כתב האישום בשל כך שלא התקבל אישור שפיטה ממח"ש ולמעשה האירוע לא נבדק כלל על ידו, ממילא שלא נחקר. בנוסף נטען כי לא נערך לו שימוע כמתחייב בחוק. הסנגור ער לכך שהנאשם לא התלונן בהודעותיו במשטרה על אלימות שהופעלה עליו מצד השוטרים (ואף לא במועד מאוחר יותר), אך הוא רואה בעצם העובדה שהיו על גופו חבלות לאחר האירוע, בשילוב דברים שנאמרו בהליך המעצר, כמספיקים על מנת לקבוע שהייתה חובה להעביר את חומר החקירה למח"ש ולקבל אישור שפיטה טרם הגשת כתב האישום. בעניין זה מצוין הסנגור כי התיק למעשה הועבר למח"ש, אך לא נבדק על ידם וממילא שלא ניתן אישור שפיטה. הסנגור מקשה ושואל מדוע הועבר התיק למח"ש, אלא אם היה קיים חשד שהנאשם הותקף על ידי השוטרים. הנאשם טוען כי מחדל זה מצדיק את ביטול האישום שכן הוא מנוגד לנוהל אישור שפיטה (הנחיית פרקליט המדינה מס' 2.18 - להלן - נוהל אישור שפיטה), בין לפי דוקטרינת ההגנה מן הצדק ובין לפי דוקטרינת הביקורת המנהלית על פעולות רשויות התביעה. עוד טוען הנאשם כי הגשת כתב האישום מבלי שניתן אישור שפיטה, מהווה פגם או פסול בכתב האישום המצדיק את ביטולו.

3. הנאשם מוסיף וטוען כי הופרו זכויותיו לקיום הליך שימוע כמתחייב בהתאם לסעיף 60א' לחוק סדר הדין

הפלילי (להלן - חסד"פ). נטען כי בתיק החקירה "אין כל הוכחה להמצאה כדין של מכתב ידוע". הנאשם התייחס למזכר הקיים בתיק לפיו שוטר מסר לו מסמך והוא חתם על המסירה, אך טען כי אין בתיק את אישור המסירה או ראייה בדבר תוכנו של המסמך. ביחס לדברים שציין השוטר במזכר זה, נטען כי מדובר במזכר מאוחר והובע ספק בדבר יכולתו של השוטר לזכור לאחר זמן את הדברים. לאור כך ביקש הנאשם לבטל את האישום לצורך עריכת שימוע. יצוין כבר עתה כי אין למצוא בבקשה אמירה מפורשת כי הנאשם לא קיבל לידי את מכתב הידוע.

4. המאשימה הגישה תגובה וביקשה לדחות את הבקשה על שני ראשיה. ביחס להיעדרו של אישור שפיטה צוין כי חומר החקירה הועבר למח"ש, הגם שלא הייתה כל תלונה מצד הנאשם לשימוש בכוח מצד השוטרים, ובסופו של דבר לא נפתח במח"ש תיק. נטען כי אף אם יראה הדבר כמחדל כלשהו, אין הוא מצדיק את ביטול האישום.

ביחס למשלוח מכתב ידוע, נטען כי ביום 17.8.16 נשלח מכתב לכתובתו המעודכנת של הנאשם, אשר חזר בנימוק "העתיק את מקום מגוריו". לאור כך ביקשה המאשימה שהמכתב יימסר לנאשם באופן אישי ובתיק קיים מזכר לפיו המכתב נמסר לנאשם ביום 4.12.16 אך הוא השליך אותו לפח מיד עם קבלתו. המאשימה מציינת עוד כי לאחר הגשת האישום זומן הנאשם לדין בבית המשפט באמצעות הכתובת אליה נשלח מכתב הידוע הראשון והוא קיבל את הזימון וחתם על קבלתו. לאור כך, ביקשה המאשימה לדחות את הבקשה על שני ראשיה.

דין והכרעה

5. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ראיתי לדחות את הבקשה על שני ראשיה, וזאת בכפוף להערה מסוימת שתובא בסוף ההחלטה. אנמק להלן מסקנתי.

אי פתיחת תיק במח"ש והיעדר אישור שפיטה

6. הפרתו של נוהל אישור שפיטה, במיוחד במקרים בהם תלונת האזרח נגד השוטר לא נחקרה כלל, עשויה להביא במקרים מסוימים למסקנה כי המשך ניהול ההליכים נגד האזרח (בלבד) יביא לפגיעה חמורה בתחושת הצדק, המצדיקה את ביטול האישום לצורך תיקון המחדל. יודגש, הפגיעה בנאשם אינה נובעת מהפרת נוהל אישור שפיטה כשלעצמה, אלא מהעובדה שתלונתו נגד השוטר לא נחקרה כלל והנה הוא מוצא עצמו עומד לדין בגין תלונת השוטר. בנסיבות מסוימות תקים סיטואציה זו טענה לאכיפה ברגנית, ואפשר שגם לפגיעה ראייתית, אשר תצדיק את ביטול האישום. (ראו למשל החלטותי בת.פ. 44405-06-16 **מדינת ישראל נ' אברהם דניאל** (27.11.17); ת.פ. 34543-01-12 **מדינת ישראל נ' עזרן** (19.9.12))

ודוק; לרוב לא יהיה מדובר בזיכוי, שהרי מדובר בביטול לצורך תיקון המחדל ואין מניעה להגשה חוזרת של

האישום לאחר תיקונו. כך או כך, הסעד הראוי למערכת נסיבות מיוחדת זו הוא פונקציה של מהות הפגם, עצמת הפגיעה בזכויות הנאשם והאפשרות להביא לתיקונו בדרך מתונה יותר מביטול האישום.

7. טרם דיון אקדים ואומר כי ספק רב בעיני אם בנסיבות ענייננו היה על המאשימה לקבל אישור שפיטה טרם הגשת האישום. בכל מקרה, לאור התשתית העובדתית שתוארה בטענות הצדדים, לא היה מקום לדעתי לפתוח בחקירה נגד השוטרים. מכאן שלא נפל לדעתי פגם בהתנהלות הרשויות, ואף אם ניתן לזהות פגם כלשהו, הרי שאין מדובר בפגם המצדיק סעד של ביטול האישום. אנמק להלן עמדותי ואפתח בהסבר קצר בדבר מהות הסיטואציה בה עסקינן.

8. מקרה בו אזרח הנחשד בעבירה של תקיפת שוטר, טוען להפעלת אלימות מצדו של השוטר באותו אירוע ממש, מעורר קושי חקירתי בשל העובדה שהמשטרה מנועה מלחקור את תלונתו של האזרח נגד השוטר וסמכות זו, כידוע, נתונה למח"ש (סעיף 49ט' לפקודת המשטרה). כאשר מדובר בתלונות הדדיות - היינו כאלו הקשורות האחת בשנייה, כאשר לרוב הכרעה בגרסה אחת מכריעה בהתאמה גם בשנייה - חקירת תלונת השוטר בלבד אינה חקירה ראויה, שכן היא חד צדדית והדברים ברורים. למעשה, ספק רב אם ניתן לכנותה חקירה כלל, שהרי המשטרה מנועה מלאסוף ראיות בתלונת האזרח והתמונה שתתקבל תהיה בלתי שלמה בהכרח ואפשר שאף מעוותת ומגמתית.

מצב דברים זה מחייב לכאורה, על פי הגיונם של דברים, בחינה של האירוע בשלמותו על ידי גוף אחד שאינו מוגבל בסמכויותיו, היינו מח"ש (וראו סעיף 49ט'ב) לפקודת המשטרה בדבר סמכויות מח"ש לחקור חשודים שאינם שוטרים). בכל מקרה, ברי שאת תלונת האזרח אמורה לחקור מח"ש ולא המשטרה. ואולם, בצד החובה לחקור את תלונת האזרח נגד השוטר, קיים חשש מפני שימוש מניפולטיבי של חשודים בתלונות נגד שוטרים, אשר עלול לגרום לפגיעה קשה בעבודת המשטרה התקינה, לרבות כאפקט מצנן. כמו כן, קיים חשש שאם אכן ייחקרו שתי התלונות בנפרד, עלולות להתקבל החלטות סותרות.

לאור כך, גובש נוהל אישור שפיטה (הנחיה מס' 2.18 הנ"ל) המסדיר, בין היתר, את חובת הגוף החוקר להעביר את חומר החקירה למח"ש (אם התלונה הובעה במסגרת חקירת האזרח) ואת שיקול הדעת של מח"ש מתי לפתוח בחקירה פלילית נגד שוטר בגין תלונת חשוד בדבר נקיטה באלימות במקרה של אירוע הדדי. כן עוסק הנוהל בהנחיה לתובע השוקל להגיש כתב אישום נגד אזרח אשר התלונן על אלימות השוטר כלפיו באותו אירוע, לוודא שמח"ש קיבלה את חומר החקירה הרלוונטי והחליטה לסגור את התיק נגד השוטר. רק אם נסגר התיק נגד השוטר, רשאי התובע להגיש כתב אישום נגד האזרח.

שוב נזכיר שהנוהל עוסק רק במצבים בהם פעל השוטר במסגרת מילוי תפקידו והמדובר באירוע הדדי (ראו שמו של הנוהל וכן ראו סעיפים 2, 4.3 לנוהל). כאשר לא מדובר באירוע הדדי, או כאשר לא מדובר בתלונה על אירוע במסגרת מילוי תפקידו של השוטר, אף אם הוא הדדי, אין מקום לשקול את השיקולים העומדים בבסיס נוהל אישור שפיטה והדברים ברורים (למשל מקרה בו אישה מתלוננת על אלימות מצד בעלה אשר הוא במקרה שוטר והאחרון טוען שהותקף על ידה. במקרה זה העובדה שהחשוד הוא שוטר היא מקרית ולא רלוונטית לצורך גיבוש קריטריונים שונים

לפתיחה בחקירה מאשר במקרים הרגילים בהם לא מדובר בשוטר. מובן לכן שאין במקרה זה מקום לשקול שיקולים כגון חשש משימוש מניפולטיבי בתלונה או פגיעה בעבודת המשטרה).

מן הכלל אל הפרט

9. כאמור, המאשימה מדגישה שהנאשם כלל לא התלונן על אלימות מצדם של השוטרים ואף ציטטה מחקירתו אמירות מהן עולה חרטה על התנהגותו ודברים שבבחינת התנהגות השוטרת באירוע. הסנגור רואה בעצם קיומן של חבלות על גופו של הנאשם, ודבריו שלו בדיון המעצר, כידיעה על ביצוע עבירה שחייבה את העברת החומר למח"ש וכן פתיחה בחקירה נגד השוטרים.

טענה זו אין בידי לקבל. אכן, על מנת שרשות חוקרת תפתח בחקירה אין צורך בתלונה רשמית. בהתאם לסעיף 59 לחסד"פ כאשר "נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת, תפתח בחקירה". כאשר מדובר בתלונה נגד שוטר, הרי שבהתאם לסעיף 49ט(א) לפקודת המשטרה, סמכויות המשטרה נתונות למח"ש ומכאן שהיא זו המחויבת לכאורה לפתוח בחקירה פלילית באם "נודע [לה] על ביצוע עבירה". עם זאת, פתיחה אוטומטית בחקירה פלילית נגד שוטר כל אימת שאזרח החשוד באלימות כלפיו טוען לאלימות מצדו של השוטר (היינו באותו אירוע ממש), עלולה להביא להרתעת השוטרים ולשימוש מניפולטיבי בחקירת מח"ש ככלי ניגוח, בבחינת קרדום לחפור בו. מטעם זה ברי שלא בכל מקרה בו נודע למח"ש על טענת חשוד לאלימות מצדו של שוטר, עליה לפתוח בחקירה פלילית נגד השוטר. אין בכך משום סתירה להוראת סעיף 59 הנ"ל ואסביר.

10. כידוע, לא כל מידע המגיע לגוף החוקר בדבר ביצוע עבירה מחייב פתיחת חקירה פלילית, אלא רק אם קיימת תשתית ראייתית המצדיקה זאת (דנג"ץ 7516/03 **נמרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (12.2.04); בג"ץ 1113/07 **צדוק נ' ראש אח"מ** (1.9.08) פסקאות 24-25 לפסק דינו של השופט ג'ובראן; בג"ץ 3292/07 **עדאלה נ' היועץ המשפטי לממשלה** (8.12.11); דנג"ץ 1396/02 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה** (24.4.03)). בעניין תלונות של חשודים נגד שוטרים (באותו אירוע ממש), מובן שלצורך הגעה למסקנה כי קיים יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה על ידי השוטר וכי אין מדובר בתלונה מניפולטיבית, יש לבחון את התלונה וכן לבצע הליך בדיקה מסוים. היקף הבדיקה ומהותה אינם ניתנים להגדרה מראש והם נגזרת של נתוני המקרה המיוחדים.

נוהל אישור שפיטה עניינו, בין היתר, בשלב זה של בחינת תלונת החשוד וביתר דיוק, בשאלה מתי תפתח חקירה פלילית נגד שוטר. בנוהל נקבע כי "בטרם החלטה על פתיחה בחקירה פלילית נגד שוטר נדרשת בחינה מקצועית מוקדמת של התלונה בנסיבותיה", שכן לפתיחת חקירה פלילית נגד שוטר "עשויות להיות משמעויות מיידיות מרחיקות לכת, עד כדי סכנה ליצירת 'אפקט צינור' על שוטרים הנדרשים במקרים רבים לעשות שימוש בכוח כדי לבצע את תפקידם" (סעיף 3 לנוהל אישור שפיטה). אינני נדרש לשאלה מה טיב הבדיקה המקדמית שהיה על מח"ש לבצע, שכן הסנגור לא עורר טענה זו. ואולם, בנסיבות ענייננו, כאשר הנאשם כלל לא טען לאלימות מצד השוטרים ואף מסר בחקירתו דברים מהם עולים דברי שבח על אודות התנהגות השוטרת באירוע, אינני רואה בהחלטת מח"ש שלא לפתוח בחקירה כהחלטה בלתי סבירה וספק אם החלטה אחרת אפשרית כלל. גם דבריו של הסנגור בדיון המעצר לא הצדיקו מסקנה שונה, שהרי לא הייתה בהם כל טענה לאלימות של השוטרים כלפי הנאשם (ראו הציטוטים שהובאו על ידי

הסנגור בסעיף 5 לבקשה). ודוק: לא התעלמתי מהעובדה שהנאשם היה חבול. אכן, לעיתים קיומה של חבלה תצדיק - כשלעצמה - בדיקה מעמיקה (ואף חקירה) בדבר נסיבות גרימתה, ואולם, לא הובאו בפני נתונים כי מדובר היה בחבלה שלא נמצא לה הסבר מניח את הדעת בחומר החקירה עצמו ואשר הצדיקה (מבחינת חומרתה או מטעם אחר) בדיקה, לא כל שכן חקירה.

11. ודוק: מטעוני הצדדים עולה אפשרות שלא מדובר היה בהחלטה מושכלת של מח"ש, אלא בטעות משרדית כלשהי שהביאה לכך שהנושא לא נידון כלל על ידי מח"ש. גם אם כך היה, אינני סבור שיש לראות בכך פגם שגרם עיוות דין, שהרי לו היה נידון הנושא לא הייתה התוצאה משתנה באופן מעשי. אוסיף ואומר עוד כי אפשר שהתשתית הראייתית הקיימת בתיק החקירה לא הצדיקה אף את העברת החומר למח"ש (להבדיל מהשאלה שנדונה לעיל בדבר ההצדקה שבקיומה של חקירת מח"ש ("פתיחת תיק") שהיא השלב השני). לעניין זה אפנה להוראות סעיף 5 לפקודת המטה הארצי 06.03.03 לפיו תנאי להעברת החומר למח"ש הוא ידיעה על קיומה של עבירה שנעברה על ידי איש משטרה. כאמור, בחומר החקירה אין למצוא כל תלונה של הנאשם או סנגורו בדבר עבירה כלשהי שעבר מי מהשוטרים כלפיו. לא נטענה אף כל טענה לאלימות אסורה שהופעלה על הנאשם. אף יתר המידע הקיים בחומר שהוצג בפני (בטיעוני הסנגור) אינו מקים חשד סביר שבוצעה עבירה על ידי מי מהשוטרים, אשר חייב את העברת החומר למח"ש. העובדה שהחומר הועבר בסופו של דבר למח"ש מקורה ככל הנראה בפעולה זehירה של השוטרים, בבחינת למעלה מהדרוש (וטוב שכך עשו). ואולם, כאמור, גם אם החומר עבר למח"ש, החלטתה שלא לפתוח בחקירה אינה בלתי סבירה לאור התשתית הראייתית הקיימת (וליתר דיוק - שלא קיימת).

12. עד כה דנתי בשאלה אם היה על הרשות החוקרת להעביר את החומר למח"ש ואם היה על מח"ש לפתוח בחקירה על בסיס החומר הקיים. הגעתי למסקנה שהתשובה על שאלות אלו היא בשלילה. כאמור, נוהל אישור שפיטה מורה לתובע השוקל להגיש כתב אישום בנסיבות אלו להשהות את החלטתו עד קבלת אישור ממח"ש שהתיק בעניינו של השוטר נסגר וכן לוודא שחומר החקירה אכן הועבר למח"ש. אין מחלוקת שהמאשימה לא קיימה הוראה זו. האם יש בכך משום פגם כלשהו?

דומה שאף כאן לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם למעשה לא טען לאלימות שהופעלה עליו על ידי השוטרים, לרבות לא בדיוני המעצר, עת היה מיוצג. סעיף 4.3 לנוהל אישור שפיטה מצוין במפורש כי חובות אלו חלות רק אם במהלך בחינת חומר החקירה לצורך שקילת האפשרות להגיש כתב אישום נגד האזרח מגלה התובע כי האזרח "העלה טענה כי באותו אירוע ממש בוצע כלפיו שימוש בכוח על ידי שוטר". בהיעדר טענה לאלימות, לא היה על התובע לקבל אישור ממח"ש לצורך הגשת האישום, בדיוק כפי שלא היה על הרשות החוקרת להעביר את החומר למח"ש, ולא היה על מח"ש לפתוח בחקירה גם אם הועבר אליה החומר. מסקנה זו אינה משתנה גם בהביאי בחשבון שהנאשם היה חבול, וזאת מהנימוקים שפורטו לעיל, בדבר היעדר כל טיעון מדוע היה בחבלה זו להצדיק מסקנה שונה בהיעדר טענה לאלימות.

13. אציין עוד, ולמען שלמות התמונה, כי לא שוכנעתי גם שבאי פתיחה בחקירה פלילית נגד השוטרים נגרמה לנאשם פגיעה ראייתית או אחרת שלא ניתן לרפאה (ככל שנגרמה) במהלך ניהול המשפט, ככל שיבחר בכך. לאור כך, אף אם היה ניתן לזהות פגם כלשהו בפעולת הרשויות (וכאמור, אינני סבור כך) אין מדובר בפגם הגורר עמו פגיעה

בעוצמה המצדיקה את ביטול האישום ואינני רואה לנכון לאור כך לדון במבחן המשולש הנוהג בבחינת טענה להגנה מן הצדק.

כן אציין כי כתב האישום כולל עבירות של תקיפת שוטרים בשתי זירות שונות מבחינת מקום זמן וכלל לא ברור מטיעוני הסנגור אם הטענה רלוונטית לשתי זירות אלו (היינו שהוכח בכל אחת מהזירות) או שמא רק לאחת מהן. אף בכך יש קושי לקבלת הטענה.

סיכומי של דבר, הבקשה בעניין זה - נדחית.

היעדרו של שימוע

14. סעיף 60א' (א) לחסד"פ קובע כי:

- א.60 (א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.
- (ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים ולהצגת טיעונים.
- (ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.
- (ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור

אין חולק כי אחת העבירות שבכתב האישום היא מסוג פשע ומכאן שקיימת זכות שימוע. השאלה היא אם המאשימה יצאה ידי חובתה באופן בו ניסתה להביא לידיעת הנאשם את זכותו לשימוע.

15. החוק אינו מחייב את המאשימה לשלוח את המכתב לכתובת בה מתגורר החשוד בפועל, אלא לכתובת "הידועה לה". כמו כן, החוק רואה משלוח מכתב רשום לכתובת כאמור כהמצאה כדין ואף ללא חתימה על אישור מסירה. ממילא אפוא שאין חובה שהמכתב יגיע ליעודו. בכך הקל המחוקק עם המאשימה, אולם עדיין את המונח "כתובת ידועה" יש לפרש באופן שיגשים את תכלית הסעיף. תכליתה של חובת היידוע היא להביא לידיעת החשוד את זכותו לפנות בבקשה להימנע מהגשת אישום נגדו. לאור כך על המאשימה לפעול באופן שיבטיח שהמכתב יישלח לכתובת בה קיים סיכוי סביר שהחשוד יקבלו. רק כך תוגשם תכלית הסעיף (ראו החלטתי בת.פ 15352-06-14 **מדינת ישראל נ' שון אברהם מונסון** (24.12.14)); ת.פ 27357-05-17 **מדינת ישראל נ' פלונית** (27.2.17); ת"פ 20965-12-12 **מדינת ישראל נ' דרפקין** (10.6.13), השופט ליבדרו; (ת"פ 39266-04-16 **מדינת ישראל נ' זיני**

(13.12.16), השופט עלי).

16. קיים מזכר בתיק החקירה לפיו שוטר מסר לנאשם מעטפה והוא קיבלה לידי, אך השליכה לפח. בהתאם למזכרים שצוטטו על ידי הצדדים, מדובר במעטפה שהוכנה לאחר שמכתב יידוע קודם חזר מבלי שהתקבל וכי השוטר התבקש לבצע מסירה אישית של מכתב יידוע. לאור כך, אין סיבה להניח שלא מדובר במעטפה שהכילה מכתב יידוע (שהרי אין פניה אחרת אפשרית בשלב זה של הדיון). די בכך על מנת לקבוע שהמאשימה עמדה בדרישות החוק ואזכיר שעומדת לזכות המאשימה גם חזקת תקינות המנהל. אציין כי ניתן היה אף לראות במשלוח המכתב הראשון כמקיים את דרישות החוק (הכתובת "הידועה") שהרי הנאשם אינו טוען שאין זו כתובתו או שמדובר בכתובת שהיה זה בלתי סביר לשלוח את המכתב אליה. ולראיה - זימון לבית המשפט התקבל על ידו בכתובת זו. ואולם, יפה עשתה המאשימה שלא הסתפקה במשלוח המכתב הראשון, אלא ביקשה למסור את המכתב לנאשם במסירה אישית. בכך ביקשה היא להגשים את תכלית הסעיף ונכון עשתה. לכן, טענת הנאשם בדבר הפרת זכויותיו, לאחר שנשלחו אליו שני מכתבים (אחד אף במסירה אישית אותו השליך לפח) ראוי שלא הייתה נטענת. ושוב אזכיר כי הבקשה מנוסחת באופן המגלה טפח ומכסה טפחיים. הנאשם אינו טוען שלא זו כתובתו וכי לא קיבל את המכתב (השני). טענת הסנגור היא כי לא ניתן לדעת מה הכילה המעטפה הסגורה (אותה השליך כאמור הנאשם לפח). טענה זו, כאמור, מוטב שלא הייתה נטענת בנסיבות העניין הכוללות.

17. הבקשה נדחית אפוא על שני ראשיה.

18. עם זאת, ראוי שהמאשימה תאפשר לנאשם לקיים הליך של שימוע אף בדיעבד, ככל שהוא יהיה מעוניין בכך. כמו כן, ככל שהנאשם יבחר להגיש למח"ש תלונה מפורטת בדבר אלימות שהופעלה כלפיו באירוע זה על ידי השוטרים, אאפשר עיכוב מסוים בקידום ההליכים כאן, על מנת לברר תלונה זו.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ח, 21 מאי 2018, בהעדר הצדדים.